

Dér Mária Kovács Mátéra emlékező sorai

Tartozom egy mély főhajtással Kovács Máté Professor Úr emlékezetének. Az örökség, amit kaptam, amit magammal vittem, amit soha meg nem tagadtam, szellemi örökség volt – sokkal, de sokkal több annál, semmint egy szűk szakmai pálya követelményeire történő felkészítésként lett volna értelmezhető.

Most, amikor már számomra is elérkezett a számadások ideje, tudom, mi volt, mit ért ennek az örökségül kapott szellemiségnek ereje és hatása. Az emberi nemesség, amely az intellektualitás, az erkölcsi és jellem-erő egy személyiségben összpontosuló együttesét jelenti, ebben a világban ritka kincs. A későbbiek folyamán alig találkoztam hasonlóval, ha ugyan találkoztam egyáltalán.

Mindig is tudtam: nem lehetek hűtlen azokhoz az értékekhez, amelyeket Kovács Máté Professor Úr előttem álló példája közvetített – és szerencsésnek gondolom magam, amiért sorsom különös kegyelméből részese lehettem mindezen hatásoknak. Aminthogy elkövetkezett az az idő is, amikor már tudtam, ez az örökség számomra kötelezettségeket jelent.

Ha helytállnom sikerült valaha is valahol, ennek az örökségként reám rótt és általam kategorikus imperatívusként értelmezett világnézeti-szellemi-erkölcsi elkötelezettségnek abban a helytállásban lényeges szerepe volt.

(Megjelent A jövő a múlt és a jelen egységére épül című, Kovács Máté tiszteletére összeállított, 2007-ben kiadott emlékkötetben, p. 213.)